

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 22 (27) • 19 iunie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să păstrăm harul Duhului Sfânt

Duhul sălășluiește în orice om și, deplin, în cei botezați. Să învățăm să deschidem poarta (n. *inimii noastre*). Dar cum? **Mărturisind adevărata credință**. Trăind în Biserică – chiar reținut de boală sau de captivitate. **Lucrând pentru pocăință**, amintindu-ne de greșelile noastre până la semnul Duhului, care este ura păcatului. Și, pentru iertare, silindu-ne **să facem voia Tatălui prin lucrarea poruncilor** – iubirea vrăjmașilor, criteriu al Sfântului Duh: *Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, prin Duhul Tău dă-mi să împlinesc poruncile Tale de viață!* **Să practicăm nevoița** prin metanii, prin post și înfrânare, prin milostenia care deschide inima. **Să tindem cu toată râvna spre rugăciunea fără împrăștiere**. În sfârșit, o poartă de a ne deschide spre primirea Duhului este cea a **rugăciunii de laudă**: *Slavă Ție, Doamne Iisuse, Dumnezeuul nostru, slavă Ție! Slavă nețârmuritei Tale milostiviri, Doamne, slavă Ție!*

Duminica Pogorării Sfântului Duh

Ziua Sfântului Duh

Mitropolitul Antonie de Suroj

Astăzi Îl prăznuim pe Sfântul Duh. Dar ce cunoaștem despre El? În Duminica Cincizecimii, auzim minunate rugăciuni, dar să ne gândim la numele care l-a fost dat în Evanghelie, nume care în unele limbi a fost tradus „Mângâietorul”, iar în altele „Mijlocitorul”. Cu adevărat El este singurul Mângâietor, Care ne mângâie în această despărțire a noastră de Hristos, El ne mângâie pe noi care suntem ca niște orfani, care suntem nerăbdători a ne afla cu Dumnezeu, cu Mântuitorul nostru, și care știm că atâta vreme cât suntem legați cu trupul – așa cum spune Sfântul Apostol Pavel –, suntem depărtați de El. Dar pentru a simți ce este pentru noi mângâierea și Mângâietorul, trebuie mai întâi să conștientizăm că trăim despărțiți de El. Și această este prima întrebare pe care trebuie să ne-o punem: Am conștientizat aceasta sau trăim simțământul fals că trăim după Dumnezeu și că Dumnezeu

trăiește în noi, și că nimic mai mult nu ne mai trebuie?

Dar fiindcă este Mângâietorul, **El ne dă putere**, putere să trăim în ciuda despărțirii noastre, putere să răbdăm și să devenim slujitorii Celui Bun, căci prin noi se împlinesc poruncile lui Dumnezeu, ale Singurului Care poate da în sufletul nostru tărie și vigoare, voință și putere de a acționa. Iar aceasta numai dacă ne vom întoarce spre El și-I vom spune: „Vino! Vino și Te sălășluiește întru noi! Vino și ne albește sufletul! Fă-Te nu numai Mângâietorul nostru, ci și puterea noastră!”.

În sfârșit, **El este Cel care ne dă, încă de acum, bucuria ca să cunoaștem cât de aproape suntem de Dumnezeu**, deși se pare că este foarte mare distanța ce ne desparte de El, și Care, cu suspine negrăite, strigă către Dumnezeu din adâncul existenței noastre; este Sigurul Care mărturisește că suntem fiii Părintelui, deoarece suntem poporul lui Dumnezeu, frații

și surorile Lui, potrivit cuvintelor Lui. El este Cel care aduce în viața noastră bucuria, minunea, buna cuviință. De asemenea și responsabilitatea.

Dacă ne aducem aminte de lumea noastră, care într-o asemenea măsură este aliat al lui Dumnezeu, **Duhul este deja începutul vieții veșnice**. Prezența Sa constituie un fapt de o însemnătate hotărâtoare. El este Acela care Se lovește, așa cum marea lovește stâncile; **El este bucuria vieții veșnice**, Care bate la ușa sufletului nostru, Care cu „sila” vrea să fie părtaș la viața noastră, Care ne amintește de Dumnezeu, Părintele nostru, de Mântuitorul nostru Hristos și de vrednicia pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, arătându-ne că toate sunt cu puțință cu puterea lui Hristos, Care ne sprijinește. **Să păstrăm în sufletul nostru cu recunoștință și responsabilitate sărbătoarea de astăzi** și, poate, Duhul lui Dumnezeu, Care S-a pogorât în chip de limbi de foc peste Apostoli, ne va cerceta și pe noi, ca un foc care ne va aprinde, ca pe Rugul cel aprins, sau Se va atinge de noi ca un glas lin pe care l-a auzit Proorocul în pustie, unde Se afla Dumnezeu, izvorât din smerenia Sa, din dăruirea Sa cea către noi, din dragostea Sa. Amin.

Sâmbăta Moșilor de vară

Cătălin Acasandrei | Doxologia.ro

Moșii de vară preced sărbătoarea Rusaliilor sau a Pogorării Sfântului Duh, care are loc la cincizeci de zile de la Învierea Domnului. În această zi, în toate lăcașurile ortodoxe se oficiază slujbe de pomenire pentru toți cei care au trecut la Domnul.

Biserica Ortodoxă a consacrat pentru pomenirea generală a morților o zi liturgică pe săptămână, sâmbăta. În această zi, la unele slujbe (cum este miezonoptica), dar și în unele cărți de cult există cântări și rugăciuni special alcătuite și rânduite pentru pomenirea morților.

S-a ales această zi deoarece fiecare sâmbătă este, de fapt, o imitare a Sâmbetei Mari, a șederii lui Hristos în mormânt. Din punct de vedere teologic, aceasta este ziua în care Mântuitorul a coborât cu sufletul la iad pentru a-i înălța pe cei adormiți. În mod deosebit, două dintre aceste zile de sâmbătă din anul bisericesc sunt dedicate, în toate Bisericile Ortodoxe, pomenirii generale a morților, prin rugăciunile și cântările înscrise în cărțile de rânduală (Triod și Penticostar):

a) sâmbăta dinaintea Duminicii Lăsatului sec de carne (a înfricoșătoarei Judecăți) și

b) sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (sâmbăta Rusaliilor).

Aceste două sâmbete poartă denumirea generică de „moși” (prima – **Moșii de iarnă**, iar cea de-a doua – **Moșii de vară**), deoarece în aceste zile îi pomenim pe părinții, moșii și strămoșii noștri adormiți întru Domnul. În limba greacă, aceste zile se numesc ψυχασάββατον (*psychosavaton* - Sâmbăta sufletelor), iar în slavonă, *Subbota roditelskaia*.

În ceea ce privește **pomenirea Moșilor de vară**, textul liturgic din Penticostar arată faptul că în această zi ne aducem aminte de „creștinii care au adormit în credință: părinți, strămoși, bunici și străbuni, frați și prieteni, bogați și săraci, împărați și domni, pe cei de laolaltă și sihaștri”, pentru toți aceștia rugându-L pe Dumnezeu astfel: „Odihnește-i, Doamne (...), unde sunt mulțimile tuturor dreptților și unde este sălașul sfinților Tăi”.

Alte pasaje din cadrul slujbei din această zi ne mai spun că rugăciunea de pomenire se face și pentru cei care au avut parte de moarte năprasnică: „Pe cei ce au sfârșit sfâșiați

de fiare, Hristoase, și pe care peștii i-au înghițit, pe care cutremurul, surparea pământului ori prăpastia i-au îngropat (...), pe cei ce i-au ucis sabia, cuțitul și focul, izbitura răutăților, despizarea stâncilor și tâlharii, foamea și ciurma”, rugându-ne ca Mântuitorul să-i izbăvească pe dânșii „de groaza cea de acolo”.

În sensul acesta, trebuie să știm și că duminică, de Rusalii, în cadrul slujbei Vecerniei, se citesc șapte rugăciuni, dintre care una exprimă clar faptul că păcatele pot fi iertate și după moarte. Este vorba despre cea de-a cincea, a „plecării genunchilor”, care ne arată că rugăciunea Bisericii este atât de puternică și ascultată de Dumnezeu, încât are puterea de a salva sufletele din iad, ale celor care au plecat din viața aceasta nepregătiți sufletește:

„Stăpâne atotțiitorule, Dumnezeule al părinților și Doamne al milei (...), Cel ce măsoară anii celor vii și rânduiiești ceasul morții, Cel ce duci și scoți din iad (...), Care și la acest praznic cu totul de-săvârșit și mântuitor ai binevoit a primi rugăciuni de mijlocire pentru cei ținuți în iad (...), auzi-ne pe noi, smeriții robii Tăi, care ne rugăm Ție, și odihnește sufletele robilor Tăi, celor mai -înainte adormiți, în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinarea; așază sufletele lor în lăcașurile dreptilor și fă-i vrednici de pace și de iertare”.

Astfel, **ii pomenim pe cei adormiți ai noștri în această zi, pentru ca și ei să se împărtășească de mângâierea Sfântului Duh Care S-a pogorât la Cincizecime peste Apostoli și Care îi adună adună în comuniune pe cei înstrăinați sau diferiți unul de altul.** Tot în acest sens, liturgistul **Badea Cireșanu** afirmă că, în această sâmbătă, „Biserica iarăși pomeneste pe cei adormiți pentru că, fiind sărbătoarea pogorării Sfântului Duh, harul divin să se resfrângă și asupra sufletelor încărcate cu povara păcatelor și să le ușureze din munca cea grea a vinovăției lor”.

Până astăzi, după datinile strămoșești, în satul românesc se oferă, în sâmbăta Moșilor de vară, colivă sau colaci unși cu miere, dar și vase și căni din lut umplute cu cireșe, vin, apă sau lapte cu orez, folosite numai cu această ocazie și numite „moșoalice”. În Bucovina și în alte zone din țara noastră, pomenile amintite sunt trimise vecinilor încă de la primele ore ale dimineții.

Așadar, credincioșii trebuie să știe că sunt datori, în această zi, să îi pomenească pe toți strămoșii și moșii lor și pe toți cei din veac adormiți, în cadrul slujbei de parastas care se săvârșește în toate bisericile, la finalul Sfintei Liturghii.

Ce facem cu ramurile de tei binecuvântate la Rusalii, după ce se usucă?

Taina dumnezeieștii Treimi și trăirea ei în viața creștină o avem manifestată în toată plinătatea la sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt, în Duminica Cincizecimii. Importanța acestei sărbători a dus la numirea ei în popor drept Duminica Mare. Săvârșirea dumnezeieștii Liturghii, continuată de Vecernia plecării genunchilor reprezintă centrul sărbătorii, chiar dacă astăzi sursele mediatice pun accentul pe binecuvântarea și împărțirea ramurilor verzi de tei sau nuc.

La finalul celor șapte rugăciuni, cu un puternic mesaj teologic, urmează rânduală de binecuvântare a ramurilor verzi. Acestea sunt aduse în fața Sfintelor Uși, acolo unde preotul le stropește cu aghiasmă mică, rostind: **„Se binecuvântează ramurile acestea cu harul Preasfântului Duh și prin stropire**

cu această apă sfințită, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”.

Ramurile de tei sunt împărțite credincioșilor de către slujitorii Bisericii. Acestea se iau acasă ca semn de binecuvântare și se așază la porți, la ușile de la intrare și chiar la icoane. Simbol al limbilor de foc – semn al pogorării Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli, au fost privite de către creștini drept semn al binecuvântării lui Dumnezeu. Din acest motiv a existat o grijă aparte pentru ramurile de tei binecuvântate la biserică în duminica Pogorării Duhului Sfânt.

În cele mai multe zone din țară, ele sunt **păstrate la icoane până la odovania sărbătorii**, adică până în sâmbăta de dinaintea Duminicii Tuturor Sfinților, deși există practici ca ele să fie păstrate un an întreg.

Deși nu este reglementat canonic, atunci **când se usucă, ramurile pot fi arse într-un loc curat ori îngropate, pentru a se „reîntoarce” în natură.** Având în vedere această corectă practică, este bine ca ramurile să nu fie aruncate la gunoi sau în alt loc, la întâmplare – pentru a nu nesocoti binecuvântarea lui Dumnezeu care a venit asupra lor, prin rugăciunea pe care preotul a rostit-o în Duminica Pogorării Duhului Sfânt.